

Arrest

nr. 296 469 van 30 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juni 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Armeense nationaliteit.

Op 15 april 2010 is de verzoekende partij in België aangekomen en op deze datum heeft zij een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 26 november 2010 heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 december 2010 wordt het verzoek om internationale bescherming geweigerd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 februari 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet als ongegrond afgewezen.

Op 28 februari 2013 heeft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 6 juni 2013 heeft de verzoekende partij opnieuw een verzoek om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet. Op 5 november 2013 heeft de verwerende partij de voormelde aanvraag ongegrond verklaard en daaropvolgend heeft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met een bijhorend inreisverbod genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 20 augustus 2015 heeft de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend, dat op 25 september 2015 als niet ontvankelijk wordt afgewezen.

Op 15 oktober 2015 heeft de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (13quinquies) gegeven ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 21 september 2018 heeft de verzoekende partij voor een derde maal een verzoek om internationale bescherming ingediend, dat op 18 januari 2019 heeft geleid tot een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 19 november 2019 heeft de verwerende partij het dossier inzake het verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit verzoek werd op 23 december 2019 als niet ontvankelijk afgewezen.

Op 18 juni 2020 heeft de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven aan de verzoekende partij (bijlage 13quinquies).

Op 9 augustus 2022 heeft de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Op 16 september 2022 heeft de verwerende partij de voormelde aanvraag als niet ontvankelijk afgewezen bij gebreke aan daadwerkelijke verblijfplaats op het opgegeven adres.

Op 4 juni 2023 wordt de verzoekende partij na een dispuut staande gehouden door de politiediensten te Brussel.

Op 5 juni 2023 heeft de verwerende partij een bevel gegeven aan de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. Deze vordering werd op 19 juni 2023 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen, bij arrest nummer 290 512.

Op 5 juni 2023 heeft de verwerende partij tevens een inreisverbod van twee jaar opgelegd aan de verzoekende partij (bijlage 13sexies). Dit betreft de op heden bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van DAC-SPC (POLITIE VAN DE SPOORWEGEN) op 04/06/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : Z.

geboortedatum : (...)1969

geboorteplaats : Gumri

nationaliteit : Armenië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05/06/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft meerder bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen waarvan het laatste dateert van 18/06/2020 dat haar betekend werd op 26/06/2020 via de post. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een zoon van 27 jaar en een kleinzoon van 11 maanden in België te hebben in België te hebben. Haar zoon heeft reeds de meerderjarige leeftijd en heeft reeds een gezin gevormd. Betrokkene kan terugkeren naar haar land van oorsprong en kan met de huidige communicatiemiddelen contact houden met haar zoon en kleinkind. Ze verklaart ook verschillende medische problemen te hebben waaronder psychologische problemen, problemen met de rug, schouder en de voeten. De medische problemen kunnen niet ingeroepen worden om een verblijfsvergunning af te leveren. Deze feiten werden in het verleden reeds geëvalueerd en er werd hieromtrent een beslissing genomen door een bevoegde arts op 25/10/2013. De noodzakelijke behandeling voor haar medische problemen zijn ook beschikbaar in het land van oorsprong en het belemmert haar niet om te reizen naar haar land van oorsprong. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Conclusie:

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

2.1. Het inreisverbod is onwettig - specifieke omstandigheden van elk geval - toepassing op de feitsituatie in casu

Art. 74/11 vrw. stelt het volgende:

(...)

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt; "De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl.St. Kamer 2011 - 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er wordt in concreto een inreisverbod van 2 jaar opgelegd aan verzoeker. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval en is verzoeker de stelling toegedaan dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet afdoende in aanmerking werden genomen door verwerende partij.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker een gezinsleven heeft met haar zoon te weten Dhr. A. H. geboren op (...)1995 te Samara (Russische Federatie) met de Armeense nationaliteit, arbeider en zijn partner Mevr. M. A. geboren op (...)1996 te Dilif (Georgië) met de Russische nationaliteit, arbeidster en hun minderjarig kind Dhr. M. R. geboren op (...)2022 te Brussel (België), kleuter, met de Russische nationaliteit, thans verblijvende te: (...) (Gekend bij DVZ: (...)).

Zij hebben samen een humanitaire regularisatie (9bis) een machtiging tot verblijf voor meer dan 3 maanden ingesteld (Stukken 2). Er is ter zake samen-woonst tussen verzoeker en haar zoon en kleinkind.

Dit wordt niet betwist door de DVZ en wordt slechts gemotiveerd door te stellen dat de zoon van verzoeker al reeds zijn meerderjarigheid heeft bereikt en zodoende een apart gezin gevormd heeft. Zij kunnen bijgevolg via moderne communicatiemiddelen met elkeen contact onderhouden.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn zoon en kleinkind aan. Tevens wordt in casu niet betwist dat verzoeker met haar zoon en kleinkind woonachtig was. Dit element wordt ook niet besproken en gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt dat tussentijds de contacten onderhouden kunnen worden met moderne communicatiemiddelen.

Deze communicatie technologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en eventueel andere in het Rijk verblijvende familieleden/sociale contacten te onderhouden (sic.).

De RvV stelde in zijn arrest nr. 261.780 van 7-10-2021 dat de DVZ niet rechtsgeldig kan stellen dat een uitwijzingsbevel geen inmenging in het gezinsleven impliceert om reden dat de ouder vanuit het buitenland

via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met zijn minderjarige kinderen. Een beschermenswaardige gezinsband (artikel 8 EVRM) wordt vermoed bij ouders en hun minderjarige kinderen. Het wordt pas beschouwd als ‘verbroken’ in uitzonderlijke omstandigheden. Hoewel dit tussen partners tijdelijk wel kan worden aanvaard, is communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden.

Ook in deze ontbeert elk individuele en nauwgezet onderzoek en afweging door verwerende partij.

Verwerende partij was klaarblijkelijk op de hoogte van deze elementen en heeft ze niet afdoende onderzocht en gemotiveerd. Minstens kon verwerende partij aan verzoeker de mogelijkheid bieden om deze stukken aan haar voor te leggen of diende zij deze informatie zelf te controleren en te vergaren bij de bevoegde instanties gelet op de vergaande maatregel dewelke zij trof opzichtsens verzoeker.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar). Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 741, 1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

De beslissing is dan ook onwettig.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending van het legaliteitsbeginsel aan, maar legt niet op enige concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing niet betwist:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

(...)

■ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft meerder bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen waarvan het laatste dateert van 18/06/2020 dat haar betekend werd op 26/06/2020 via de post. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd."

Deze motieven blijven dan ook overeind. De kritiek van de verzoekende partij beperkt zich verder enkel tot de volgens haar niet afdoende motivering van de duur van het inreisverbod.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de termijn van het inreisverbod maximaal drie jaar bedraagt, maar dat dus een kortere termijn ook mogelijk en eventueel zelfs wenselijk is, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij er in casu voor koos om niet de maximumtermijn van drie jaar op te leggen, maar wel een inreisverbod voor een duur van slechts twee jaar. Bovendien motiveerde de verwerende partij de duur van twee jaar van het inreisverbod. De betreffende motieven luiden als volgt:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een zoon van 27 jaar en een kleinzoon van 11 maanden in België te hebben in België te hebben. Haar zoon heeft reeds de meerderjarige leeftijd en heeft reeds een gezin gevormd. Betrokkene kan terugkeren naar haar land van oorsprong en kan met de huidige communicatiemiddelen contact houden met haar zoon en kleinkind. Ze verklaart ook verschillende medische problemen te hebben waaronder psychologische problemen, problemen met de rug, schouder en de voeten. De medische problemen kunnen niet ingeroepen worden om een verblijfsvergunning af te leveren. Deze feiten werden in het verleden reeds geëvalueerd en er werd hieromtrent een beslissing genomen door een bevoegde arts op 25/10/2013. De noodzakelijke behandeling voor haar medische problemen zijn ook beschikbaar in het land van oorsprong en het belemmert haar niet om te reizen naar haar land van oorsprong. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Uit bovenvermelde motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk expliciet motiveerde over het beweerd gezinsleven van de verzoekende partij met haar zoon en diens familie. Het motief van de bestreden beslissing waarbij de verwerende partij opmerkt dat de zoon van de verzoekende partij meerderjarig is, en zij verder stelt dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt, vindt bovendien steun in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Waar de verzoekende partij immers een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De zoon van verzoekende partij is volgens de verzoekende partij zelf al 27 jaar. De verzoekende partij stelt wel dat zij afhankelijk zou zijn van hem en haar kleinkind, maar zij toont deze afhankelijkheid evenwel op geen enkele concrete wijze aan. Wel

integendeel, aangezien uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij intussen vrijwillig vertrokken is naar Armenië. Aangezien de verzoekende partij vrijwillig vertrokken is naar Armenië geeft zij daarmee impliciet maar zeker aan dat er geen sprake is van voormelde afhankelijkheid. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven over het beweerd gezinsleven van de verzoekende partij met haar zoon en diens familie, kennelijk onredelijk zouden zijn. Of het al dan niet betwist is of de verzoekende partij met haar zoon en diens familie samenwoonde is dan ook niet meer relevant, aangezien de verzoekende partij voormelde afhankelijkheidsband niet aannemelijk heeft gemaakt. Zij stelt wel dat de verwerende partij haar had kunnen uitnodigen om stavingstukken bij te brengen, maar ook bij haar verzoekschrift brengt zij van haar beweringen geen stavingstukken bij. Zij maakt haar loutere beweringen dan ook niet aannemelijk. De Raad merkt verder ook op dat de rechtspraak die de verzoekende partij aanhaalt en die betrekking heeft op de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen, vanzelfsprekend niet naar analogie geldt voor een 'gezinsband' tussen grootouders en minderjarige kleinkinderen. De band tussen grootouders en kleinkinderen valt in principe immers niet onder het begrip 'kerngezin' in de zin van het EHRM. De verzoekende partij maakt het tegendeel ook niet aannemelijk.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU